

HVAD SKULLE DET VÆRE? EN IDEALISTISK ILDSJÆL, TAK!

At drive en af Europas største private plante-samlinger kræver masser af gå-på-mod, mas-ser af hårdt arbejde og en viljestyrke, som får planterne og menneskene bag til at blomstre.

Men Peter Hansen i Vesternæs – manden bag Peter Hansens Have eller Vestlollands Botaniske Have – er den mand, der er tale om. Planterne vender vi tilbage til, for det er egentlig den modstand, han står overfor i sin kamp for at skabe en helt unik turistattrakti-on, der går ham mest på.

Nogen kender måske også Peter Hansen som tidligere indædt modstander mod de såkald-te testmøller i Kappel. Personligt er Peter Hansen tilhænger af vindkraft, men måden, den er blevet etableret på, kan han ikke rigtig forene sig med.

Det helt store skyts fra den ellers så roli-ge mand og hans kone, Ellen, kommer dog frem, når talen falder på, med hvilke argu-menter han som nabo og forkæmper for øget turisme i området bliver mødt med fra myn-dighederne. I forbindelse med etablering af de op til 180 meter høje møller skabte man en tilskudsordning, som skulle være et plaster på såret, kaldet Grøn Ordning. I reglerne for uddeling står der bl.a., at den skal fremme re-kreative og landskabelige værdier og bidrage til udvikling af turismen. Lige netop dette er, hvad Peter Hansen om nogen har gjort med etableringen af sit nye anlæg.

Lokale politikere med rødder i landbruget og brugen af det åbne land har pludselig glemt, hvad de satte i udsigt, og har valgt ikke at kæmpe for bl.a. Peter Hansen og hans 5,5 hektar store, flotte have.

Det viser sig nemlig, at der ikke kan ydes støt-te til privatejede ting, som fx Peter Hansens Have. Hvad de giver til er forenings-, fonds-og offentligt ejede steder. Altså forfordeling af dem, som i forvejen kan tømme alverdens kasser for tilskud.

Men Peter og Ellen har ikke givet op, og selv om de har brugt hele deres formue og næsten al deres vågne tid på at etablere den store have, vil de ikke forære det hele væk for ussel mammon.

Parken blev udvidet – på trods Et ordsprog siger, at det er som at kæmpe mod vindmøller. Her kan Peter og Ellen del-tage i debatten som få. Men det har ikke fået dem til at give op.

For ca. halvandet år siden blev haven udvidet fra 3 hektar til 5,5 hektar. I den ”gamle” have føres man rundt af næsten usynlige stier, som dog sirligt bliver passet, når særligt Peter bruger 120 timer om ugen på at holde det hele ved lige.

Det er hårdt arbejde at holde ukrudt nede med håndkraft. Ligeledes når græsset skal slås og træer skal beskæres for at give luft til de utrolig mange planter. Man fornemmer næsten, at Peter kender hver eneste plante, og man kan godt få på fornemmelsen, at han behandler dem som sine børn.

For udenforstående virker det næsten som en

labyrinth fyldt med ufatteligt mange smukke blomster, buske og træer. Bare for tage nogle hovedtal, så kan vi da nævne, at der er 1300 rododendroner, der er 280 magnolier, 40 bambusarter, 1000 hostaer, 700 hemerocallis, 500 pæoner, 500 helleborus og derudover et utal af smukt blomstrende planter.

Når man driver en lille planteskole ved siden af, kan tiden hurtigt blive brugt. Der burde være mange flere timer til rådighed, for der er nok at se til hele tiden – også om vinteren. ”Samtidig med at vi går og ordner haven, skal vi også have tid til at tage mod de flere tusin-de gæster, der årligt lægger vejen forbi. Men når nu de åh, så glade politikere og embeds-mænd skulle synes vores have er et vigtigt trækplaster for turismen på Lolland, så kun-ne et større antal gæster være med til at holde driften ”flydende” – og her kunne et tilskud til haven fra Grøn Ordning med fornuft være faldet på et af de absolut rigtige steder.”

Peter Hansen er ikke bitter. Han er ærgerlig. For når man hører om alle de problemer, kommunen har, og alle de fine konsulentrap-porter de køber, så ville pengene være givet godt ud, hvis man støttede noget unikt som vores have, tilføjer Peter Hansen.

Inspirationen til haven er hentet i Sydeng-land, hvor Peter har besøgt masser af haver. Han har ligeledes læst en masse – når bl.a. vinteren bider sig fast. Oprindeligt var Peter reservedelsmand, men med købet af huset i nr. 56 blev interessen for haver vakt, og den har stået på lige siden, og hans viden om

planter overgås næppe.

Når man går inde i den smukke have, be-mærker man søer og vandløb, som primært er gravet ud med håndkraft. Man bliver nær-mest opslugt af den smukke haves mange planter, det imponerende lysindfald og de mange muligheder, der er etableret, for at gæsterne kan sætte sig ned, slappe af og nyde synet, de kvækkende frøer og de pippende fugle.

Ude ”bagved”, i den nye del, er der lidt mere åbent, men vanvittigt flot. Peter Hansen for-tæller, at stien rundt blandt de mange mag-noliaer og egetræer er på ca. 1 kilometer, mens de store sænkninger, der skal sørge for at lede vandet væk, er gravet med maskiner.

Mellem stierne og de mange træer er der græs, der kunne minde lidt om en golfbane. Yderst er der et mega læbælte, som med ti-den skal beskytte de nyplantede træer mod den kraftige vind. Plænerne i det nyanlagte areal tager det 11 timer effektivt at slå – vel at mærke med en motoriseret plæneklipper, der tager over en meter i bredden.

Men Peter og Ellen klager ikke. De er blot ærgerlige over, at man ikke kan se, at Peter Hansens Have – eller Vestlollands Botaniske Have – falder helt i tråd med det billede af grøn energi og grøn skønhed, som har en langt større værdi for mennesker end meget af det, der skabes kunstigt og med penge be-talt af skatteyderne.

Et livsværk af en livsstærk ildsjæl At holde denne kæmpe have kræver en enorm indsats. I 35 år har Peter og Ellen brugt stort set al deres tid på at holde have. Selv siger Peter, at man skal være viljestærk, ildsjæl og idealistisk for at få noget som den-ne kæmpe have til at løbe rundt, og besidder man disse egenskaber bør de ikke gå tabt.

En skæg anekdote fra en tur i haven fortæl-ler lidt om, hvor unik haven er. En sælger af planter, hvorfra Peter købte på E-bay, rettede henvendelse til Peter, efter have solgt noget. Sælgeren vendte tilbage for at få aflæggere, da den sjældne art var gået til, der hvor de kom fra.

Derfor kæmper Peter og Ellen videre – og de håber på, at en af de fonde, de har søgt, ser potentialet i at få det nye anlæg opgraderet, for deres politik har altid været, at intet bliver investeret for pengene dertil haves.

De to lolliker fortryder ikke et sekund. Det afsløres over en kop kaffe i beboelsen over for haven, hvor spørgsmålet bliver stillet til Peter, om han aldrig holder fri fra arbejdet. Dertil svarer han prompte ved at fremføre en strofe fra det engelske digt The Glory of the Garden: Such gardens are not made by singing: ”Oh, how beautiful; and sitting in the shade. (På dansk: Sådanne haver er ikke blevet skabt ved at synge: ”Åh, hvor skønt” siddende i skyg-gen.)

Har man lyst til at besøge haven, er der åbent alle dage undtagen mandag fra kl. 10-18 helt frem til november. Efter aftale kan haven også besøges på andre tider.

